

Christus in Jesaja 53

Door R. Been Sr., uit “Christus in het boek Jesaja”, uitgave “Uit het Woord der Waarheid”, 1968, pag. 451-472, <http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/>

Aangepast aan de Herziene Statenvertaling, en voetnoten door M.V.

Voorwoord

De laatste drie verzen van Jesaja 52 (13-15) vormen eigenlijk één geheel met Jesaja hoofdstuk 53. Vandaar dat we ze hierbij opnemen.

52:13-15: De verhoging van de Knecht van de HEERE¹

“Zie, Mijn Knecht zal verstandig handelen, Hij zal verhoogd worden en verheven, ja, zeer hoog verheven worden. 14 Zoals velen zich over U ontzet hebben – zo geschonden was Zijn gezicht, meer dan van iemand anders, en Zijn gestalte, meer dan van andere mensenkinderen – 15 zó zal Hij vele heidenvolken besprenkelen, koningen zullen vanwege Hem sprakeloos staan. Want zij aan wie het niet verteld was, zullen het zien, en zij die het niet gehoord hebben, zullen het begrijpen”

In het woordje: “Zie” ligt een opwekking om op deze Knecht van JHWH¹, Christus te zien. In de loop van zijn profetie spreekt Jesaja over Christus als de *Koning*, de *Knecht*, de *Man*, (*Spruit*), en *God* (JHWH¹-Jezus). En het is niet toevallig, dat dit viervoudige beeld in de vier Evangelieën wordt teruggevonden. De *Koning* in het Evangelie naar Mattheüs, de *Dienstknecht* in dat naar Markus, de *Man* (*Zoon des mensen*) in dat naar Lukas, en als de *Zoon van God* in dat naar Johannes.

Het eerste wat hier door Jesaja van deze Knecht wordt gezegd is dat Hij verstandig zal handelen. Verstandig in heel Zijn openbaar optreden gedurende de tijd van Zijn verblijf op aarde. Verstandig tegenover enkelingen zoals Simon de farizeeër, de rijke jongeling, Nicodemus, de Kananese vrouw, e.a.. Verstandig jegens sekten zoals de farizeeën, sadduceeën en Herodianen. Verstandig jegens de stadhouder Pilatus en koning Herodes.

Door Zijn volmaakte offerande aan het kruis heeft Hij:

- o aan Gods gerechtigheid en heiligheid voldaan;
- o de duivel overwonnen;
- o de dood teniet gedaan;
- o de zonde als macht, als verschijnsel weggenomen;
- o de schepping vrijgemaakt;
- o de zondaar die Hem aanneemt, behouden;
- o de grondslag voor Israëls heil en dat van de volken gelegd.

In de toekomst zal voor aller oog blijken, dat al deze dingen volmaakt door Hem tot stand zijn gebracht.

In het Hebreeuwse woord, dat vertaald is door “verstandig”, ligt ook de gedachte van “voorspoed”. Hij handelde verstandig, en zou dus voorspoedig zijn. De nieuwe vertaling [NBG] heeft de voorkeur gegeven aan “voorspoedig”. Deze voorspoed heeft geen betrekking op de tijd van Zijn verblijf op aarde, want deze tijd werd niet door voorspoed gekenmerkt, maar op de toekomst, *althans wat Zijn verhoging op aarde betreft*. Want in de hemel is de Heer Jezus reeds nu verheerlijkt. Hij werd

¹ Waar in de Statenvertaling de Godsnaam “de HEERE” (met hoofletters) voorkomt, daar staat in de grondtekst het Tetragrammaton (Gr. *tetra* = vier; afbeelding onderaan). Dat bestaat uit vier tekens en is Gods oudtestamentische Verbandsnaam. In het Nederlands komt de transcriptie overeen met JHWH. De vocale uitspraak ervan werd niet overgeleverd. De moeilijkheid is dat het oude Hebreeuws geen klinkers kent: die werden er gewoon bij onthouden, en in latere tijden is de verbondsnaam in onbruik geraakt. Toch menen kenners dat het tetragram het best gereconstrueerd wordt als **JaHWeH**, maar anderen (vooral Engelssprekenden) houden zich aan **JeHoVaH**. יהוה: JHWH (te lezen van rechts naar links).

uit de doden opgewekt, ten hemel verheven, en God gaf Hem een plaats der ere van Zijn rechterkant. Zijn *aardse* verhoging, en daar gaat het in Jesaja 52:13-15 om, wordt door drie woorden in vers 13 van de [Herziene] Statenvertaling uitgedrukt. Namelijk: dat Hij *verhoogd, verheven, zeer hoog verheven* zou worden.

Deze aardse verhoging is evenredig aan Zijn diepe aardse vernedering. Dezelfde evenredigheid vinden we in Filippenzen 2:5-11. Men lette erop dat het tweede gedeelte van Jesaja 52:14 een tussenzin is, en dat vers 15 aansluit op het eerste gedeelte van vers 14. De zin is dus: “Zoals velen zich over U ontzet hebben, zó zal Hij vele heidenvolken besprenkelen²”.

Eerbiedig zullen de koningen der aarde voor Hem zwijgen, verstommen. Velen aan wie niets verkondigd was, zouden het Woord des Heren vernemen.

In het tweede gedeelte van vers 14 wordt dan kort de diepe vernedering van Christus, Zijn lijden, aangeduid, dat ook op Zijn gelaat te lezen was, hetgeen door de [Herziene] Statenvertaling wordt uitgedrukt: “zo geschonden was Zijn gezicht, meer dan van iemand anders, en Zijn gestalte, meer dan van andere mensenkinderen”.

Korte inhoud van hoofdstuk 53

De aandacht wordt in dit hoofdstuk geheel gevestigd op de Persoon van de lijdende Messias. Het is alsof Jesaja in de dagen van deze Man van smarten heeft geleefd, zo nauwkeurig is deze eeuwen van tevoren geschreven profetie. Al wat in de toekomst nog zal geschieden, al het nu voor Israël nog toekomstige heil, is op het lijden, hier geschetst, gegrond. Toen de profeet dit hoofdstuk schreef, kon echter de naam van die Verachte, die Lijdende, nog niet worden genoemd. Ziende op het volk van Israël als geheel, een volk, dat van een lijdende Messias niets wilde weten, vroeg de profeet, als de mond van allen, die Hem onder het volk zouden verkondigen: “Wie heeft onze prediking geloofd?” Telkens in dit hoofdstuk is er eerst sprake van wie de Messias is, of wat Hij gedaan heeft en daar wordt dan tegenover gesteld, hoe Israël Hem heeft bejegend. Dit is dan een belijdenis van het toekomstige overblijfsel uit de twee stammen. De tien stammen hebben zich niet schuldig gemaakt aan de verwerping van de Messias. Deze waren toentertijd niet eens in het land. De lijdende Messias zal echter vrucht zien; Hij die Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, zou allerhoogst op deze aarde worden verheven.

53:1: “Wie heeft onze prediking geloofd?”

Ten aanzien van de grote massa der joden (de twee stammen) vroeg Jesaja, en na hem eigenlijk allen, die de *Messias* hebben verkondigd: “**Wie heeft onze prediking geloofd, en aan wie is de arm van de HEERE geopenbaard?**” (vers 1).

Reeds in de aardse dagen van de Messias stelde ook de Heilige Geest deze vraag (Johannes 12:38). En dit deed ook de apostel Paulus, als een bewijs dat niet alle joden deze prediking van een lijdende Messias hebben aanvaard (Romeinen 10:16). Van het begin af tot nu toe, hebben de joden als geheel niets willen weten van een aan het kruis gehangen en in de hemel verhoogde Messias. Dit was en is nog voor hen een ergernis (1 Korinthiërs 1:23). En zo mogelijk zullen de joden in de toekomst zich met nog grotere felheid tegen deze ergernis keren.

Als gevolg van deze afwijzende houding, is ook de “arm van de HEERE”, dit is de zegenende kracht van JHWH-Jezus, niet aan de joden als geheel geopenbaard, en is de zegening niet over hen gekomen, en zal ze ook in de toekomst niet over hen komen, met uitzondering van een tot inkeer gekomen overblijfsel uit de twee stammen. Reeds na Zijn officiële verwerping en vóór Zijn kruisiging heeft de Heer Jezus Zijn discipelen verboden nog langer aan iemand te zeggen, dat Hij de Christus, de Messias, was (Mattheüs 16:20). En na de uitstorting van de Heilige Geest op de pinksterdag kwam er spoedig een einde aan de *Messias*-prediking, en ging het volk der joden de duistere nacht in, waarin het tot op heden nog is.

53:2: De Messias te gering voor Zijn volk

² Kantt. 55 SV: “besprengen, Te weten met zijn vergoten bloed en uitzending der gaven van zijn Geest”.

“Want Hij is als een loot opgeschoten voor Zijn aangezicht, als een wortel uit dorre aarde. Gestalte of glorie had Hij niet; als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben”.

Het toekomstige gelovige overblijfsel uit de twee stammen zal straks een goed antwoord geven op de vraag: “Wie heeft onze prediking geloofd?” Het woord “Want” in vers 2 maakt dit wel duidelijk. De Messias beantwoordde niet aan de verwachting, niet aan de voorstelling van de joden. Noch in Zijn afkomst³, noch in Zijn openbare dienst. Men verwachtte koninklijke heerlijkheid, pracht, kracht en macht.

Maar Deze was verschenen als een rijsje, als een loot, een gering uitspruitseltje. En wat was er onaanzienlijker dan dat? Hoe konden zij voor zulk een uitspruitseltje, afkomstig uit een timmermansgezin, in geestdrift geraken, hun “Hosanna” (heilsroep) laten horen? Wie zou zich voor heil overgeven aan zulk een openbaring in geringheid? En toen een deel van het volk, begeistert door een wonder, het voornemen had, om deze Messias toch nog met geweld weg te voeren en koning te maken, was Hij, wonderlijk genoeg, hen ontweken (Johannes 6:15). Gedurende heel Zijn openbaar optreden deed Hij niets om de troon van Israël weer op te richten. Even voor Zijn dood verklaarde Hij nog voor Pilatus, dat Zijn koninkrijk niet van deze wereld was (Johannes 18:36). Wat kwam er zodoende terecht van een verlossing van het gehate juk van de Romeinen?

Maar dit rijsje was voor Gods aangezicht ontsproten en gegroeid; niet voor dat van de joden. God had destijds tot Abraham gezegd: “Wandel voor Mijn aangezicht” (Genesis 17:1). Abraham persoonlijk had dat ook in geloof gedaan, maar zijn nageslacht niet. Dat maakte zich een gouden kalf; zij wilden niet geloven in de Onzichtbare, alleen maar iets zien. Goden, die voor *hun* aangezicht uitgingen (Exodus 32:1). Maar dit bijzondere rijsje was voor Gods aangezicht opgeschoten, beantwoordde volmaakt aan de gedachte van God, was geheel Zijn welgevallen ten aanzien van Zijn openbaar optreden onder de joden, en Hij gaf daarvan ook getuigenis (Mattheüs 3:17). Is Christus niet het ware Israël? (Jesaja 49:3).

“Als een wortel uit dorre aarde” (vers 2). Het uitspruiten van deze wortel was geen gevolg van de vochtigheid of vetheid van de grond (natuurlijke omstandigheden), maar van een wonderbare ontvangenis door de Heilige Geest (Lukas 1:35). (Goddelijke oorzaak). Wie kon uit de afgehouwen tronk van Isai (Jesaja 11:1) een uitspruitsel verwachten?

Christus, de Messias, kwam in het midden van Zijn volk tijdens de overheersing van de joden door de Romeinen. Dat was voor de joden op zichzelf geen bezwaar. De Messias zou immers de troon van David herstellen, en zij verwachtten dus een glorierijke Koning, vol van kracht en macht.

Er worden in vers 2 verder drie uitdrukkingen gebruikt om het uiterlijk voorkomen van de Messias te schetsen:

“Gestalte of glorie had Hij niet; als wij Hem aanzagen, was er geen gedaante dat wij Hem begeerd zouden hebben”.

Wij willen hier direct opmerken, dat het hier niet zozeer gaat om het menselijke lichaam van de Heer, *maar vooral om Zijn ganse openbaring, zijn optreden in Israël*. Bij dat optreden was geen “gestalte”, geen machtsontplooiing, zoals de joden zich die voorstelden. Er was bij dat optreden geen “glorie”, geen luister, geen uiterlijke pracht en praal, zoals de joden dit bij een koning verwachtten. Dit maakte, dat zij in Hem ook geen “gedaante” zagen, die hen begeerlijk voorkwam. Kortom: het gehele optreden van de Heer was stuitend voor het onbekeerde Jodendom.

Er wordt in dit hoofdstuk telkens eerst gesproken van de Messias, hoe Hij was, of wat Hij deed, en als reactie daarop de mededeling van het gevoel der joden. Dat gevoel werd in Jesaja 53 profetisch in de mond gelegd van het gelovige overblijfsel uit de twee stammen, *zoals dit in de toekomst zal spreken*. Het is nuttig, dit goed voor ogen te houden.

53:3: De onwaardigste onder de mensen”

³ De reputatie van Nazareth: “Kan uit Nazareth iets goeds komen?” (Johannes 1:47). En de reputatie van Galilea: “Anderen zeiden: ... De Christus komt toch niet uit Galilea?”

“Hij was veracht, de onwaardigste onder de mensen, een Man van smarten, bekend met ziekte, en als iemand voor wie men het gezicht verbergt; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht”.

Als de mond van het overblijfsel in de toekomst, waarmee Jesaja zich één maakte, zei de profeet, dat de Messias veracht werd onder de joden. Natuurlijk omdat Hij niet aan de door hen gekoesterde normen voldeed. In vers 2 was reeds gezegd, dat zij Hem niet begeerden. Dit werd niet veroorzaakt door het uiterlijke menselijke voorkomen van de Messias, maar eveneens door zijn openbaar optreden. Maar in vers 3 is sprake van een positief verachten. Vooral de leiders van de joden, de intellectuelen, hebben dat gedaan. En de Romeinen deden dit ook.

Hij werd behandeld als de onwaardigste onder de mensen. Men hield met Hem geen rekening. Alles wat verwonden en beledigen kon, was tegen Hem geoorloofd. Hij werd gescholden voor een vraatzuchtige, een wijnzuiper, een vriend van openbare zondaars. Meer dan eens werd Zijn leven bedreigd. Zijn wonderen werden toegeschreven aan de macht van de duivel. Zijn nabestaanden verkeerden in de mening, dat Hij geestelijk gestoord was (Markus 3:21). Vol ergernis trokken de joden zich van Hem terug, soms bij honderden. En de Romeinen achtten al wat Hij zei dwaasheid, Zijn prediking alleen maar goed voor slaven. Tot zulk een instelling komt het “vlees”, de natuurlijke mens, wanneer het zich aanmatigt, dat wat van God komt, te beoordelen.

“Een Man van smarten”. Smart domineerde in heel het aardse leven van de Heer Jezus. Het woord “smart” is afgeleid van “slaan”, van “wonden”. In Israël werd veel aangenomen, dat, wanneer iemand veel smartelijks kreeg toegevoegd, deze zich aan misdaden, zonden, had schuldig gemaakt. Het slot van vers 4 (waar wij lezen dat de joden achtten, dat deze Jezus van Nazareth door God geplaagd, van Hem geslagen en verdrukt was), wijst hierop ook. Deze gedachte is natuurlijk ten aanzien van de Heer Jezus geheel en al verwerpelijk. Het bewijst alleen, dat de mens van nature een door de zonde bedorven hart en verstand heeft. Maar in het algemeen kon het niet anders, dan dat deze volmaakte Mens, deze absoluut Rechtvaardige, smart zou ondervinden bij zijn vertoeven te midden van alleen maar onrechtvaardigen, in deze wereld, die vol is van zonde en ongerechtigheid en de gevolgen daarvan.

“Bekend met ziekte”. Ook dit spreekt van smart. Het woord “ziekte” heeft ook de betekenis van “verdriet”, “ellende”. Hier wil het dus zeggen, dat de Heer Jezus bekend was, vertrouwd met het verdriet, de ellende, *in het algemeen*. De Heer had wel een lichaam in de “gelijkheid aan het vlees der zonde” (Romeinen 8:3), doch Hijzelf is nooit ziek geweest, daar Hij zonder zonde was. Luther vertaalde: “Hij droeg onze ellenden”.

“Als iemand voor wie men het gezicht verbergt”. Hieraan heeft in het bijzonder het verstokte Jodendom zich tot op heden schuldig gemaakt. Dat wordt hier door het toekomstige gelovige overblijfsel uit de twee stammen beleden. Maar het gevolg van deze bejegening van de Messias is geweest dat God nu al bijna 2000 jaar, zijn aangezicht voor de joden verbergt.

“Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht”. Dit is een *algemene* belijdenis van het toekomstige overblijfsel. De *bijzondere* belijdenis is, dat ook zij, die in de dagen van de Heer Jezus op aarde als een overblijfsel konden worden beschouwd, Hem niet hebben geacht. Ook zij hadden zich een bepaalde voorstelling van de Messias gevormd, waaraan Hij echter niet beantwoordde. Uit de gezindheid en woorden van de discipelen van de Heer Jezus bleek dit telkens (Lukas 24:21 e.a.).

53:4: “Voorwaar, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen”

“Voorwaar, onze ziekten heeft Hij op Zich genomen, ons leed heeft Hij gedragen. Wij hielden Hem echter voor een geplaagde, door God geslagen en verdrukt”.

Bij het woord “ziekten” denke men weer aan “ellende” aan gevolgen van de zonde. Ziekte behoeft niet te worden beperkt tot alleen geestelijke ellende. De Heilige Geest geeft Zelf de verklaring van dit woord in Mattheüs 8:16-17, waaruit blijkt, dat het zowel om geestelijke als lichamelijke gevolgen van de zonde gaat. Als Immanuël, dit is “God met ons”, was de Heer Jezus te midden van Zijn aardse volk. Hij had gevoel, begrip voor hun ellende, was benauwd in al hun benauwdheden. Kortom: Hij drong geheel en al door in al het lijden. Hij wierp de boze geesten (demonen) met Zijn machtwoord uit. Hij genas allen, die tot Hem kwamen of tot Hem werden gebracht. Als de vol-

maakte Mens voelde Hij met Goddelijke volmaaktheid al dit lijden, beter dan de patiënten zelf. Uiteraard was er bij Hemzelf nooit ziekte of zwakheid. Maar met een volmaakt medegevoel ging Hij in het lijden van anderen in. Er was geen smart, geen ziekte, waaraan Hij onberoerd voorbijging, die Hij niet als op Zijn hart droeg (Vergelijk Johannes 11:33-34).

Maar nu is het dwaas om te denken of te zeggen, dat, waar Christus onze ziekten op Zich heeft genomen, wij geen ziekten meer behoeven te hebben. Deze redenering is een gevolg van het zogenaamde “logisch” denken van het menselijke verduisterde verstand. Men redeneert: wanneer Christus onze schuld droeg, dan is er bij de in Hem gelovigen geen schuld meer; wanneer Christus onze ziekten op Zich nam, dan hebben dezen geen ziekten meer. Het eerste is juist, het tweede is een grote dwaling. Deze vergelijking deugt niet. *Schuld is een rechterlijk begrip en betreft de verhouding van de mens tegenover God. Ziekte is een lichamenlijk begrip, en betreft de gesteldheid van het menselijke lichaam.* Wanneer de tevoren aangeduide redenering juist zou zijn, dan was er geen ziekte meer. Dat men tot zulk een redenering komt, is te wijten aan een verkeerd begrip van de mededeling, dat Christus onze ziekten op zich heeft genomen, hetgeen de eenvoudige betekenis heeft, dat Hij in de ellende van die ziekten is ingegaan, de smart daarvan meedroeg, peilde, verzachtte, en in vele gevallen heeft verholpen. Maar lang niet algemeen. In de vijf galerijen van Bethesda lagen vele zieken, maar er werd slechts één door de Heer genezen (Johannes 5:3-9). Dat de apostel Paulus niet meer als een schuldige voor God stond, zal wel algemeen worden erkend, maar had hij toen ook geen lichamenlijke ziekte meer? Wij weten het tegendeel. Die ziekte was, naar Gods bestel voor hem nodig, opdat hij zich niet zou verheffen. De genade van God zou hem in staat stellen dat lijden te ondergaan, een genade, die voor hem genoeg zou zijn (2 Korinthiërs 12:7-9). Dat Lazarus een gelovige was, wiens schuld door de Heer Jezus zou worden gedragen op het toen nog toekomstige kruis zal wel niemand ontkennen. Toch werd hij ziek, stierf zelfs (Johannes 11:1). Maar die ziekte en dood had ten doel, dat de Zoon van God erdoor verheerlijkt zou worden. Dat Epafroditus een gelovige was, wiens schuld door de Heer Jezus was gedragen, staat wel vast. Toch werd hij ziek, tot nabij de dood (Filippenzen 2:25-27). En de dagelijkse ondervinding bevestigt deze Schriftuurlijke voorbeelden.

Bovendien, en dit is van veel gewicht, *wie zijn het*, die in Jesaja 53 spreken van *onze* ziekten? Men past dit woord maar lukraak toe op allen in onze dagen. Maar heel het voorgaande en volgende verband leert, dat het hier gaat om *het bekeerde overblijfsel uit de joden in de toekomst*, dat zó spreekt, zó belijdt. Reeds voorheen had God beloofd, dat, wanneer Israël Hem gehoorzaam was, Hij de ziekten van hen zou weren, niet op Israël zou leggen (Deuteronomium 7:15). Israël kende de Egyptische kwade ziekten maar al te goed. Het volk was echter ongehoorzaam geweest. En in de dagen van de profeet Elisa waren er vele melaatsen in Israël, die echter niet gereinigd, genezen werden. Alleen Naäman, een heiden, een Syriër (Lukas 4:27). Ook tijdens de aanwezigheid van de Heer Jezus onder Zijn volk bleven velen ziek. *Maar in het komende vrederijk van Christus zal de Heer alle ziekte onder Zijn volk wegnemen.* Geen Israëliet, inwoner van dat vrederijk, zal dan zeggen: “Ik ben ziek” (Jesaja 33:24). In dat rijk zal geen gewezen of smartkreet meer zijn (Jesaja 65:19). Maar in onze dagen is niemand gerechtigd om, wat zo uitdrukkelijk door of ten aanzien van het joodse overblijfsel wordt gezegd, zonder meer toe te passen op de gelovigen van de tegenwoordige bedeling van de genade.

Er staat geschreven, dat Christus “voor allen de dood zou proeven” (Hebreeën 2:9), maar ook voor de door de zonde bezoedelde schepping in zijn geheel (Kolossenzen 1:20). Zucht momenteel nu die schepping niet meer? De Schrift zegt het tegendeel (Romeinen 8:22).

Zó nu is het ook met de ziekten. De heerlijke vrucht van Christus’ werk op het kruis, dat er geen ziekte meer zal zijn, *wordt nu nog niet gezien*. Deze vrucht is nu nog niet het deel van de gelovigen der Gemeente; zij zullen deze pas genieten, nadat zij in de hemel zullen zijn opgenomen. En het is beter in dit bestel van God te rusten en tijdens een ziekte het medegevoel van de Heer Jezus te genieten, dan zichzelf en anderen wat wijs te maken, waarvan de ontgoocheling maar al te spoedig komt. Die vrucht van geen-ziekte-meer is ook nog niet het deel van het overblijfsel uit Israël; zij zullen moeten wachten op de vestiging van Christus’ aardse vrederijk.

“[Door God geslagen en verdrukt](#)”. Het onbekeerde deel van de joden in de dagen van de Heer Jezus op aarde achtte, dat Hij door God geplaagd, geslagen en verdrukt was. En zó denkt het Jodendom

nu nog. Een bewijs van de verblinding, de verharding van de joden. Maar het gelovige overblijfsel uit de twee stammen zal straks zien, hoe fout dit achten, deze gehele gedachte is geweest. Zij zullen hun verstoktheid belijden en het lijden en sterven van hun Messias ten hoogste waarderen, als de grondslag van hun herstelling en heel hun verder heil.

53:5: Het verzoenend lijden van de Heer

“Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden verbrijzeld. De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen”.

Daarom zal dit overblijfsel verder ook belijden en getuigen, dat de Messias om hun overtredingen is verwond. Letterlijk “doorstoken”. Dat Hij om hun ongerechtigheid verbrijzeld is geworden. Deze treffende bijzonderheden van het kruislijden van de Heer voorspelde Jesaja eeuwen van te voren (zie ook Zacharia 12:10; Johannes 19:34; Openbaring 1:7). Het overblijfsel zal ook de overtredingen en ongerechtigheden van het volk, waartoe het behoort, belijden. Bij “overtredingen” denke men vooral aan afgoderij, afval, verbondsbreuk, e.d.. Bij “ongerechtigheden” aan zedelijk verkeerde daden. De mens doet niet alleen verkeerd, maar hij is zelf verkeerd, krom en verdraaid. Zijn toestand is hopeloos.

“De straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem”. De gelovigen van nu, van de Gemeente, denken hier allereerst aan de vrede met God, ja meer: aan het feit, dat de Heer Jezus Zelf hun vrede is (Efeziërs 2:14). Deze vrede heeft niets te maken met toestanden in deze wereld, is daar onafhankelijk van. En de vrede met God zal ook het gelovige overblijfsel uit de twee stammen allereerst voor ogen staan. Maar behalve dat, ook de heerlijke toestand van vrede op de gehele aarde gedurende het vrederijk van Christus.

“Door Zijn striemen is er voor ons genezing gekomen”. Natuurlijk worden hier niet de striemen bedoeld die de Heer heeft ontvangen door de geseling waarmee Hij op bevel van Pilatus werd geseld (Mattheüs 27:26). Dat was een lijden, dat Hem van de zijde van mensen werd aangedaan, een lijden omdat Hij de enige Rechtvaardige was, te midden van alleen maar onrechtvaardigen. Een lijden om der gerechtigheid wil. Die striemen konden mensen geen genezing aanbrengen, zij veroordelen hen zelfs. De “striemen”, waarvan dit vers spreekt, hebben betrekking op het verzoenend lijden van de Heer, Zijn lijden “op het hout” (“Die Zelf onze zonden in Zijn lichaam gedragen heeft op het hout ... Door Zijn striemen bent u genezen” – 1 Petrus 2:24).⁴ Dat zal voor het gelovig overblijfsel worden ingezien. Zij zullen beseffen, dat daardoor hun genezing is geworden, en daarvan ook getuigen. Genezing van verblinding, ongeloof, verharding, haat en vijandschap tegen de Messias, en nog zoveel meer. Maar ook de gelovigen van de Gemeente erkennen nu reeds met ootmoed, dat door deze “striemen” hun genezing is geworden. Genezing ten aanzien van heel hun zondetoestand. Vóór zij hier als volgelingen van de Rechtvaardige kunnen wandelen, hadden zij eerst genezing nodig.

53:6: Verdere belijdenis van het overblijfsel

“Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg. Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen”.

In de vorige verzen werd gesproken over de zonden van de joden ten aanzien van de Messias. In vers 6 gaat het over de ellende als gevolg van die zonden.

“Wij dwaalden allen als schapen”. Welk een ellende overkomt een van de herder afgedwaald schaap. Meestal werd het een prooi van de wilde dieren. Een afgedwaalde gelovige wordt meestal een prooi van de wereld of van de zonde. Dwalen wijst op een eigenwillige afkering, verlaten. De joden erkenden hun Herder niet, en hebben de ellende van een eeuwenlange omzwerving onder al de volken maar al te zeer ondervonden. Miljoenen zijn vervolgd, opgejaagd, geplunderd, gedood.

⁴ Striemen: God sloeg Hem als het ware, op het kruis, tijdens de drie uur durende duisternis, als de straf voor onze zonden die op Hem neerkwam, toen Hij tot zonde werd gemaakt.

En op welk een veelheid van ellende kunnen de gelovigen van nu terugzien vóór zij zich van hun afdwalingen tot de Goede Herder hebben gewend.

“Wij keerden ons ieder naar zijn eigen weg”. Behoudens een in vergelijking gering overblijfsel, heeft de gehele kudde, het ganse volk van de joden, zich van de Herder afgekeerd. En tijdens die afdwaling deed ieder, wat in zijn eigen ogen goed was in de vreselijke omstandigheden waarin men kwam. Buiten de Herder was er ook geen eenheid. De laatste sporen van een onafhankelijke staat Israël zijn toen verdwenen. En is het ook zó niet ten aanzien van de mensen in het algemeen? Allen zijn van God afgedwaald, totaal van Hem vervreemd. Zonder God slepen zij hun bestaan voort. In verhouding tot het geheel, heeft slechts een gering aantal mensen zich weer in waarheid tot God gewend. In het algemeen gevoelen de mensen wel voor een eenheid, een machtsorganisatie, opdat zij zich des te beter kunnen verweren tegen allerlei ellende en misstanden. Maar dan een eenheid zonder God of Christus. Een God vijandige eenheid, rondom de “toren van Babel”.

“Maar de HEERE heeft de ongerechtigheid van ons allen op Hem doen neerkomen”. Laten wij proberen ons een voorstelling te maken van heel die stroom van ongerechtigheid gedurende al de voorbije eeuwen van al die miljoenen gelovigen, zowel van de oud- als de nieuwtestamentische bedeling. Laat die voorstelling maar onvolkomen, uiterst gebrekkig zijn, zij zal toch een besef bewerken van het vreselijke feit, dat die oceaan van ongerechtigheid op Christus is neergekomen. Dat deden geen mensen, maar God. Wanneer wij dit goed indenken, wordt ons de kracht van het woord, dat God Zijn geliefde Zoon niet heeft gespaard (Romeinen 8:32), veel meer nabij gebracht. Christus werd door God tot zonde gemaakt (2 Korinthiërs 5:21). Een mens zou dit nooit durven zeggen, het zou niet eens in hem opkomen, dat God zulk een weg zou verkiezen, die tegen alle recht inging, maar waartoe de genade van God wel de vrijmacht had, en de Zoon van God Zich bereid verklaarde. De zonde was afschuwelijk voor God, maar het Offer, Christus, Hem welgevallig.

53:7: De wijze waarop Jezus leed

“Toen [betaling] geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open”.

De verzen 1-3 beschreven de nederige verschijning van Christus bij Zijn komen op aarde. De verzen 4-6 spraken van Zijn verzoenend lijden. Vers 7, daarop aansluitend, schetst dan de wijze waarop de Heer leed. Vol van toewijding en gehoorzaamheid aan God, vol van de onderwerping om de wil van God te volbrengen, want om die wil te doen was Hij op aarde gekomen (Hebreeën 10:7).

“Toen [betaling] geëist werd”. Eisen betekent hier “opeisen”, “invorderen”. En dat op een bepaald tijdstip. Namelijk ten tijde van het verzoenend lijden van Christus. Want in verband met het vorige vers, waarin gezegd wordt, dat JHWH de ongerechtigheid van ons allen op Hem deed neerkomen, moet bij de uitdrukking “Toen [betaling] geëist werd” aan dit verzoenend lijden worden gedacht. Toen in de drie uren van duisternis, leed Hij om der zonde wil van de zijde van een heilige en rechtvaardige God. Mensen stonden hier geheel buiten, hadden geen besef van wat toen gebeurde. Toen deed Hij Zijn mond niet open. Wel heeft de Heer Jezus tijdens de duisternis gezegd: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten!” maar dit was geen open doen van Zijn mond, geen opkomen tegen dat lijden, te vergelijken met zovele menselijke “waaroms”, maar een smart-uitroep, die de diepte, de vreselijkheid van die verlatenheid uitdrukte.

Mensen onder aanvoering van de duivel, hebben Hem ter slachting geleid. En voor de tweede maal in hetzelfde vers wordt er dan gezegd, dat Hij Zijn mond niet open deed. Hij had gezwegen voor Kajafas, Herodes en Pilatus, Hij zweeg ook, toen Hij op het kruis gelasterd werd. Kwam niet op tegen het onrecht, dat Hem werd aangedaan. Slechts eenmaal is de Heer Jezus in zachtmoedigheid en waardigheid opgekomen tegen een Hem aangedaan onrecht. Namelijk toen een dienaar Hem sloeg, die dacht dat Hij de hogepriester onwaardig had geantwoord. Die dienaar moest dan maar getuigen, waarin dat onwaardige was gelegen, maar indien de Heer terecht zulk een antwoord aan de hogepriester had gegeven, waarom sloeg die dienaar Hem dan, Hem, een gebondene, die nog niet eens veroordeeld was? (Johannes 18:22-24). Dit was een waardig antwoord op een onwaardige daad.

De profeet Jesaja dacht kennelijk aan het pascha-lam, toen hij zei, dat de Messias Zich als een lam ter slachting liet voeren. Maar dit beeld is in zoverre onvolkomen, dat, waar een lam niet weet waar het wordt heengebracht, wat er aan de hand is, Christus dit wel wist. Zó is het ook met het beeld van het schaap, dat onmachtig is zich te verzetten, terwijl Christus alle macht bezat, Hij, de sterke Leeuw uit Juda. Maar beide beelden geven wel treffend uitdrukking van de gezindheid van Christus. En daar gaat het hier om.

53:8: De dood van Christus

“Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen, en wie zal Zijn leeftijd uitspreken⁴? Want Hij is afgesneden uit het land van de levenden. Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest”.

“Hij is uit de angst en uit het gericht weggenomen”. Eigenlijk: “weggerukt”. En wel een wegrukken uit het lijden en uit de voltrekking van het vonnis, dat mensen over Hem hadden geveld. Er was grote verwondering bij Pilatus, dat de Heer reeds zo spoedig gestorven was (Markus 15:44). De beide rovers, die gelijktijdig met Hem waren gekruisigd, leefden nog (Johannes 19:31-33). Mensen hadden de Heer Jezus ter kruisdood gevoerd. Maar God rukte Hem door een spoedige dood uit de handen van mensen. De dood van Christus was noodzakelijk. Maar God stelde spoedigst paal en perk. Dit is de Goddelijke zijde. Hij kwam tussenbeide zodra Christus gestorven was. Zijn beenderen werden niet gebroken.

De menselijke zijde vinden wij in Handelingen 8:33. Daar werd Jesaja 53:8 vertaald met: “In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen en wie zal Zijn afkomst vertellen?⁵ Want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen”. Dit betekent: na de voltrekking van het door mensen over Hem uitgevoerde vonnis, was het lijden ten einde. Maar wie kon de goddeloosheid van Zijn afkomst, van Zijn tijdgenoten, beschrijven, die Hem dit aandeden? Het is opmerkelijk, dat hoewel deze vertaling in het Grieks het oorspronkelijke Hebreeuws niet geheel weergeeft, deze toch zó door de Heilige Geest in Handelingen 8:33 is opgenomen.

“Want Hij is afgesneden uit het land van de levenden”. “Afsnijden” is de term voor een gewelddadig benemen van het leven. De profeet Daniël spreekt ervan, dat de Messias zou worden uitgeroeid (Daniël 9:26). Maar beide uitdrukkingen “afgesneden” en “uitgeroeid” zijn in het oorspronkelijke Hebreeuws hetzelfde woord. Christus stierf een gewelddadige dood.

“Om de overtreding van mijn volk is de plaag op Hem geweest”. Deze zin herhaalt nog eens de eigenlijke oorzaak, waarom over deze Rechtvaardige zulk een vreselijk einde is gekomen.

53:9: De begrafenis van de Rechtvaardige

“Men heeft Zijn graf bij de goddelozen gesteld, en Hij is bij de rijke in Zijn dood geweest, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft en geen bedrog in Zijn mond geweest is”.

Ook de begrafenis van de Heer Jezus wordt van twee zijden voorgesteld. Mensen dachten Hem een laatste plaats toe bij de goddelozen, misdadigers. Een eerbare begrafenis was voor een jood een zeer begeerlijk iets. Een ezelsbegrafenis (zomaar in een kuil) was eerloos. In de Schrift lezen wij van velen, over wie zulk een oordeel van tevoren werd aangekondigd, o.a. van koning Jojakim (Jeremia 22:18-19).

Maar God gaf Christus een eervol graf. In dat van een rijke, van Jozef van Arimathea. Alle vier Evangeliën spreken van deze Jozef, die afkomstig was uit Arimathea, het vroegere Rama, de geboorteplaats van Samuël.

- o Mattheüs: Jozef was rijk en een discipel van de Heer Jezus.
- o Markus: dat hij een achtbaar raadsheer was, die het waagde aan Pilatus het lichaam van de Heer te vragen.

⁵ De KJV vertaalt Jesaja 53:8b blijkbaar beter: “who shall declare his generation” : wie zal Zijn generatie vertellen.

- Lukas: dat hij een goed en rechtvaardig man was, die niet mede had bewilligd in het besluit van de joodse raad omtrent de Heer.
- Johannes: dat Hij een discipel van Jezus was, maar in het geheim. Ook Nicodemus nam daadwerkelijk deel aan deze eervolle begrafenis van de Heer (Johannes 19:39). In dat graf was nog nooit iemand gelegd geworden, dus kon er ook geen ander dan de Heer Jezus uit opstaan.

God, die al deze dingen leidde, eerde Christus hierdoor. Want Deze had geen onrecht gedaan, en in Zijn mond was geen bedrog geweest. Hij had niet alleen die mond niet open gedaan toen Hij leed, maar in die gesloten mond was geen bedrog, geen protest geweest. Dit bleek wel uit Zijn eerste kruiswoord: “Vader, vergeef het hen, want zij weten niet wat zij doen” (Lukas 23:34). Dus uiterlijk en innerlijk volmaakt. Tussen uiterlijke houding en innerlijke gesteldheid was er geen tegenstelling, geen “bedrog”, maar een volmaakte overeenstemming. Welk een verheven contrast met de mond van een zondig mens, wiens mond vol is van vervloeking en bitterheid (Romeinen 3:14).

53:10: De verbrijzeling van Christus

“Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen, Hij heeft Hem ziek gemaakt. Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben, zal Hij nageslacht zien, Hij zal de dagen verlengen; het welbehagen van de HEERE zal door Zijn hand voorspoedig zijn”.

“Maar het behaagde de HEERE Hem te verbrijzelen”. Waarom toch moest deze Zondeloze, deze Rechtvaardige, zó verschrikkelijk lijden? Het antwoord van de Schrift is: “het behaagde JHWH”. Wonderlijk antwoord! Vooral als wij bedenken, dat JHWH tijdens het aardse leven van deze Rechtvaardige meermalen Zijn welgevallen in Hem aan mensen kenbaar had gemaakt.

Om dit enigszins te verstaan, moeten we twee dingen in het oog houden. Ten eerste: Christus wilde, gedreven door Zijn toewijding aan de verheerlijking van God, Die door de zonde onteerd was, en door Zijn liefde tot verloren mensen, geheel vrijwillig in de plaats gaan staan van allen die in Hem zouden geloven, hun schuld op Zich nemen, in hun zondetoestand komen. Een andere zondeloze en rechtvaardige was er op de gehele aarde niet. En ten tweede: God is heilig. Hij kan de zonde niet laten gaan. Aan Zijn heiligheid en gerechtigheid moest worden voldaan. Toen Christus dan ook die plaats innam, gedurende de drie uren van duisternis, werd Hij ook als zondaar behandeld. En dan kon het niet anders, dan dat Hij verbrijzeld moest worden, d.i. moest sterven.

Deze verbrijzeling van Christus was *geen doel, maar middel* van God. Het behaagde Hem door dit middel, door deze verbrijzeling, iets wonderbaars tot stand te brengen. Allereerst zou aan Zijn heiligheid en gerechtigheid worden voldaan, God zou door de dood van Christus verheerlijkt worden. En voor ieder mens werd hierdoor in het licht gesteld, dat God de zonde oordeelt. Dat Hij dit ook heeft gedaan, door Christus te straffen. Maar ook: miljoenen mensen zouden door deze verbrijzeling een eeuwig heil ontvangen, en de ganse schepping zou er door worden hersteld. Daarom was het *middel* voor de verkrijging van dit grote heil, de verbrijzeling van Christus, ook zo ontzagwekkend en aangrijpend.

We moeten hier wel onderscheiden. Het was het welbehagen van de *Vader* om de Zoon te zenden, af te staan. Maar het was het behagen van de heilige en rechtvaardige *God* om Christus *in de plaats van anderen* te verbrijzelen. In de drie uren van duisternis zei de Heer Jezus: “Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten!” Niet: “Mijn *Vader*, Mijn *Vader*, ...”. En dit is te meer opvallend, omdat de Heer Zich vóór en ná de duisternis wél tot de Vader heeft gericht. Welk menselijk vermogen kan de liefde van God en die van Christus tot verloren en schuldige mensen ten volle beseffen!

Alles ten aanzien van het lijden van Christus gebeurde naar de bepaalde raad en voorkennis van *God*, tot in de kleinste bijzonderheden toe (Handelingen 2:23a). Maar dit hief de menselijke verantwoordelijkheid niet op. Het behaagde God niet, dat Christus zó door mensen werd behandeld. De joden hebben Hem door de hand van ongerechten (Romeinen) aan het kruis gehecht en ter dood gebracht (Handelingen 2:23b). Daarvoor hebben de joden maar al te zeer de straf ondergaan en zullen die in de toekomst nog verder ondervinden. Het is een aangrijpende gedachte, dat juist het uitverkoren volk van God zich schuldig heeft gemaakt aan de ergste zonde ooit geschied: de verwerping en kruisiging van de door God tot heil gezonden Messias. Dat een uit dat volk, een van de

apostelen, Hem heeft verraden. Dat de leiders van de joden zich zó hebben bezondigd aan deze Rechtvaardige.

“Hij heeft Hem ziek gemaakt”. God heeft Christus ziek gemaakt, d.i. in ellende gebracht. Niet: ziek in de werkelijke betekenis van het woord. De profeet wilde hiermee alleen zeggen, dat al het de Messias overkomen lijden, elke ellende, behoorde tot de drinkbeker van de Vader, welke door Christus moest worden geleidigd.

“Als Zijn ziel Zich tot een schuldoffer gesteld zal hebben ...”. “Ziel” is Zijn leven. Het schuldoffer was een voldoeningsoffer. God werd, ten aanzien van Zijn heiligheid en gerechtigheid, voldaan.

“...zal Hij nageslacht zien”. D.w.z. Zich verlustigen in de resultaten van Zijn werk, in al degenen, die daardoor tot het eeuwige leven zijn gebracht. De nadruk moet hier niet vallen op *nadat*, maar op *omdat* Hij Zijn ziel tot een schuldoffer heeft gesteld. Die resultaten, dat “nageslacht”, zal Hem dienen (Psalm 22:31).

“Hij zal de dagen verlengen”. Dit is een tweede vrucht. Voor een Israëliet was levensverlenging een zeer begeerlijk iets. Bij het Israëlietse denken staat altijd het aardse voorop, het tegenwoordige en niet het hemelse, het geestelijke, het toekomstige leven. Dat moet hier in het oog gehouden worden. Bij de Israëlieten golden vier dingen als meest belangrijk:

1. veel kinderen
2. een lange levensduur
3. verzadiging van het goede der aarde
4. een eervolle begrafenis

Dit zegt Prediker 6:3, en er wordt aan toegevoegd dat indien een man de eerste twee dingen wel genoot, maar niet de laatste twee, dat dan een misgeboorte er beter aan toe was dan hij. Wij gevoelen wel, dat dergelijke dingen onmogelijk op de gelovigen van nu, die worden gezien als reeds met Christus in de hemel gezet (Efeziërs 2:6), zijn toe te passen, daar hun zegening geheel anderssoortig is en hoog uitgaat boven die van Israël. Het onderscheid tussen Israël en de Gemeente moet trouwens bij dit gehele hoofdstuk in het oog worden gehouden.

“Het welbehagen van de HEERE zal door Zijn hand voorspoedig zijn”. Dit is de derde vrucht. “Welbehagen” heeft hier de betekenis van “bestek”, “raadsplan”. Dit plan betreft: herstel van Israël, verbreking van de macht van de duivel, bevrijding van de schepping van de vloek, een duizendjarig vrederijk. Dit alles zal in handen van de Messias worden gelegd. Elke tegenstand zal Hij breken. Bij Hem is geen mislukking. Hetzelfde oorspronkelijke woord, dat hier door “welbehagen” werd vertaald, is in Jesaja 52:13 overgezet door “verstandig handelen” (vergelijk Jozua 1:7-8). Natuurlijk kan men dat welbehagen van God, dat door Christus gelukkig zal voortgaan, wel toepassen op de voortgang van de tegenwoordige bedeling van de genade. Maar Jesaja dacht hieraan niet, want deze bedeling van genade was toen nog een geheimenis⁶.

53:11: Nog meer vruchten

“Om de moeitevolle [*inspanning*] van Zijn ziel zal Hij het zien, Hij zal verzadigd worden. Door de kennis van Hem zal de Rechtvaardige, Mijn Knecht, velen rechtvaardig maken, want Hij zal hun ongerechtigheden dragen”.

Het getrouwe overblijfsel uit de joden zal het verschrikkelijke van de verwerping van de Messias belijden. In vers 11 wordt JHWH Zelf sprekend ingevoerd, en ook in vers 12. Dit blijkt hieruit, dat er gesproken wordt van “Mijn Knecht”, een uitdrukking, die door het overblijfsel natuurlijk niet kan worden gebezigd, maar alleen door God. het is zeer merkwaardig, dat in het vervolg van het boek Jesaja deze Knecht van JHWH *als zodanig niet meer wordt vermeld*. Eén enkele maal (Jesaja 61:1-3), wordt Hij wel bedoeld, maar *niet als Knecht aangeduid*. Dit wijst er op, dat aan de *Knecht*-gestalte van de Heer Jezus Christus na Zijn lijden en sterven een eind is gekomen. De gelovigen van nu weten, op grond van de Schrift, dat Hij nu reeds in de hemel is verhoogd en verheerlijkt, in af-

⁶ Zie Efeziërs 3:3-6; Kolossenzen 1:24-27 en ook Romeinen 11:25.

wachting van Zijn verheerlijking ook op deze aarde. De gedachte aan “Knecht” is hiermee niet in overeenstemming.

Wel is er in het verdere gedeelte van Jesaja’s profetie sprake van de “knechten van JHWH”⁷, waarmee dan het overblijfsel uit Israëel, of dat uit de volken wordt bedoeld (Jesaja 54:17; 56:6; 63:17; 65:8, 9, 13, 14, 15; 66:14). Deze knechten zijn door de ziele-arbeid van Christus, door Zijn lijden, sterven en opstanding, ontstaan. Wij wezen er reeds op, dat het “nageslacht”, deze vrucht, Hem zal dienen (Psalm 22:31). Door al deze vruchten zal de Messias verzadigd worden, d.i. een volheid van de vrucht genieten. Zij zijn alle een gevolg van Zijn zware ziele-arbeid. Uiteraard is hier geen sprake van de voor Hem kostbaarste vrucht: een in de toekomst verheerlijkte Gemeente, die Hij Zichzelf zal voorstellen, een heilige Gemeente, zonder enige vlek of rimpel (Efeziërs 5:27).

“Door de kennis van Hem zal de Rechtvaardige, Mijn Knecht, velen rechtvaardig maken”. Welke kennis wordt hier bedoeld? Christus bezat de kennis, hoe mensen tot het kennen van God en Hem konden komen, en heeft daarvoor alles gedaan. Aan dat kennen is het eeuwige leven verbonden, het is er zelfs identiek mee. Zo is het door de Heer Jezus uitdrukkelijk in Johannes 17:3 verklaard. En verder is met dit kennen verbonden: voor de gelovigen van de Gemeente de hemelse, en voor die van Israëel de aardse heerlijkheid, en een verklaring dat allen die Christus toebehoren rechtvaardigen voor God zijn. Het is echter zeer ernstig, dat in vers 11 sprake is van “*velen* rechtvaardig maken”, en *niet van allen*. Niet alle mensen worden door *de* Rechtvaardige rechtvaardigen. De voorwaarde heeft deze Rechtvaardige Zelf vastgesteld: “Wie in de Zoon gelooft, heeft eeuwig leven, maar wie de Zoon ongehoorzaam is, zal het leven niet zien, maar de toorn van God blijft op hem” (Johannes 3:36).

53:12: De zegepraal van de Messias

“Daarom zal Ik Hem veel toedelen, en machtigen zal Hij verdelen als buit, omdat Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood, onder de overtreders is geteld, omdat Hij de zonden van velen gedragen heeft en voor de overtreders gebeden heeft”.

Christus’ ziele-arbeid is groot geweest. Daarom zal ook Zijn loon groot zijn. Hij wordt in dit slotvers voorgesteld als de machtige Overwinnaar, Die naar Zijn welgevallen handelt, maar steeds de rechtvaardigheid handhaaft. Denk hier aan Zijn overwinning over de macht van de verenigde volken bij Zijn verschijning vanuit de hemel naar de aarde (Openbaring 19:11-21). Het ziet er echter dan, wanneer alleen naar de rechtvaardigheid van Hem zal worden gehandeld, niet te best uit voor de mensen. Bij het woord “buit” denke men aan het begrip “oorlogsbuit”.

In het tweede deel van vers 12 worden dan nog vier oorzaken vermeld, waarom JHWH Christus voor ieders oog zal eren. En wel omdat:

1. Hij Zijn ziel heeft uitgestort in de dood
2. Hij onder de overtreders is geteld
3. Hij de zonden van velen gedragen heeft
4. Hij voor de overtreders gebeden heeft

Deze vier oorzaken vinden wij, als een naar voren komende karaktertrek, in de vier Evangeliën terug. Respectievelijk in Johannes 19:30; Markus 15:28; Mattheüs 27:45-46 en 26:28; en tenslotte in Lukas 23:34.

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

⁷ Of “dienaren van de HEERE” (HSV).